

ἀκαταβόλυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαταβόλυστους
τερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταβολυστός
καταβολιάζω.

Ἐπὶ κλάδου φυτοῦ, ὃ μὴ καταβολιασμένος, ὃ μὴ φυ-
τευθεὶς ὡς καταβολάς: Τό 'χον ἀκαταβόλυστον ἀκόμα
τεῖναι τοῦ κλήμα. Καταβολιασμένα καὶ ἀκαταβόλυστα
κλήματα.

ἀκατάβρεχτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάβρεχτος.

Χωρὶς κατάβρεγμα: Ἐχουν ἀκατάβρεχτα καὶ γιὰ τοῦτο
καὶ πολλὰ σκόνι.

ἀκατάβρεχτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταβρεχτός
καταβρέχω.

Ὁ μὴ βραχεὶς διὰ καταβρέγματος.

ἀκατάγνωτα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀκατάγνωτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀκατάγνωτος. Πβ. κατα-
γνώνω.

Ἀκαταγνώστως, ἀκατακρίτως, ἀκακολογήτως, ἀκατη-
γορήτως, ἄνευ μομφῆς ἢ ψόγου: Φρ. Ἀκατάγνωτα τῶ ἀναέ-
λαστα! (χωρὶς νὰ μεμφθῶμεν καὶ χωρὶς νὰ καταγελάσω-
μεν). Ἀκατάγνωτα, Θεέ μου, νὰ μὴν πάθω τῶ ἐγὼ σὰν
τοῦτον. || Ἄσμ.

Θεέ μου, ἀκατάγνωτα, κοπέλ-λια, νὰ λαλοῦμεν,
μὴν πάθουμεν δευρότερα ἐμεῖς πού 'ναγελοῦμεν.

Συνών. ἀκαταδίκαστα.

ἀκαταγύρευτα ἐπίρρ. Χίος ἀκαταγύρευτα Χίος
(Πυργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαταγύρευτος.

Ἄνευ πολλῶν ἐρευνῶν καὶ ἄνευ ἀπαιτήσεων, ἀνεξετά-
στως: Ἀκαταγύρευτα πῆγάμε τὸ 'ἐν ἐνρέψαμε πολλὰ πρά-
ματα τσαὶ γιὰ τοῦτο τὰ βολέψαμε.

ἀκαταγύρευτος ἐπίθ. Χίος ἀκαταγύρευτος Χίος
(Πυργ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταγυρευτός
καταγυρεύω.

Ὁ μὴ καταγυρεύων, ὃ μὴ ἔχων πολλὰς καὶ ἐπιμόνους
ἀπαιτήσεις, ὃ ἀρκούμενος εἰς ὀλίγα, μετριοπαθής, ὀλι-
γαρκής: Ἀκαταγύρευτος ἄνθρωπος εἶναι, ὅτι τοῦ δώης
εὐχαριστεῖται. Τέτοιον ἀκαταγύρευτον ἄνθρωπον δὲν εἶδαν τὰ
μάτια μου!

ἀκαταδεξιά ἢ, κοιν. ἀκαταδεξία Εὐβ. Ζάκ. Πελοπν.
(Μεσσ.) Πόντ. (Κερασ.) Σκιάθ. — Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάδεχτος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀκατάδεχτος, ὑπερηφάνεια, περιφρόνη-
σις, ἀλαζονεία ἐνθ' ἄν.: Ἐχει μὲ ἀκαταδεξιά πού δὲ λέγεται!
Με τὴν ἀκαταδεξιά του δὲ μπορεῖ νὰ 'χῃ κανένα φίλο κοιν.
Συνών. ἀκαταδεχτοσύνη.

ἀκατάδεχτα ἐπίρρ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάδεχτος.

Ὑπεροπτικῶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀκατάδεχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Τραπ.) ἀκατάδεχτους βόρ. ιδιῶμ. ἀκατάδεχθε
Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀκατάδεκτος.

1) Ὁ μὴ καταδεχόμενος, ὃ μὴ συγκαταβαίνων, ὑπερή-
φανος, ἀλαζών, ὑπερόπτης ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρώπος ἀκατάδεχτος.
Γυναῖκα ἀκατάδεχτη. Ἐγινε ἀκατάδεχτος καὶ δὲ μιλάει κανενοῦ
κοιν. Ἀντίθ. καταδεχτικός. 2) Ὁ λάρυγξ (ὡς λίαν
εὐαίσθητος καὶ οὐδὲν δεχόμενος) Παξ.: Τοῦ πῆε 'ς τὸν
ἀκατάδεχτο (δηλ. ἢ τροφή).

ἀκαταδεχτοσύνη ἢ, Κρήτ. Σύμ. κ. ἀ. ἀκαταδε-
χτοσύνη Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάδεχτος.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀκατάδεκτος, ὑπερηφάνεια, περιφρό-
νησις, ἀλαζονεία ἐνθ' ἄν.: Γιατί, παιδί μου, τόση ἀκατα-
δεχτοσύνη, νὰ μὴν ἔρτης 'ς τὸ τραπέζι; Σύμ. Συνών.
ἀκαταδεξιά.

ἀκαταδίκαστα ἐπίρρ. Κῶς ἀκαταδέκαστα Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκαταδίκαστος.

Ἀκατακρίτως, ἀκακολογήτως, ἄνευ μομφῆς ἢ ψόγου
ἐνθ' ἄν.: Ὁ τρελλὸς πάλι, ἀκαταδίκαστα, Θεέ μου! (ὡς
ἐπιφών. ἀποτρεπτικὸν κακοῦ. Συνών. φρ. Θεέ μου, φύ-
λαγε!) Κῶς. Συνών. ἀκατάγνωτα.

ἀκαταδίκαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκαταῖκαστος Κῶς.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκαταδίκαστος.

1) Ὁ μὴ καταδικασθεὶς, ὃ μὴ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου
τιμωρηθεὶς λόγ. κοιν. 2) Ὁ μὴ κατακρινόμενος, ὃ
ἄμεμπτος Κῶς. Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἀ.: Φρ. Ἀνέλαστον καὶ ἀκατα-
δίκαστον, Θεέ μου! ἢ Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστόν μας,
ἡμαρτον, Θεέ μου! (ἀκακολόγητον καὶ ἀκατάκριτον ἐνν. νὰ
εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἥτοι οὔτε ἀναγελῶ οὔτε κατακρίνω.
Φρ. ἀποτρεπτικὴ κακοῦ, τὸ ὅποῖον ἀναφέρει τις) Ρόδ.
|| Ἄσμ.

ὦ, φρόνιμε, πῶς ἔσφαλες, ἄπιαστε, πῶς ἐπιάστης,
ἀκαταδίκαστο κορμί, πῶς ἐκαταδικάστης;

Νίσυρ.

Ἡμερο, πῶς ἀγρίεψες, καὶ ἄγριο, πῶς ἐπιάστης,
καὶ ἀκαταῖκαστο πουλλί, πῶς ἐκαταῖκάστης;

Κῶς. Πβ. ἀκατάγνωτα, ἀκαταδίκαστα.

ἀκαταζήτητος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) — Λεξ.
Λάουνδ. ἀκαταζήτητος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Βούρ-
βουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταζητητός
καταζητῶ. Ὅτι ἢ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεσν. ἐπίρρ.
ἀκαταζητήτως.

Ὁ μὴ καταζητούμενος, ὃ μηδόλως ζητούμενος ἐνθ' ἄν.:
Τὰ σταφύλια ἐφέτος εἶναι ἀκαταζήτητα Κονίστρ. Μοῦστος
ἀκαταζήτητος Βούρβουρ. Λάδι ἀκαταζήτητο αὐτόθ.

ἀκατακάθιστος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατακαθιστός
κατακαθίζω.

1) Ὁ μὴ κατακαθισμένος, ἀκαταστάλακτος, ἐπὶ παντός
ὅπερ ἐν ὑγρῷ εὐρισκόμενον καθιζάνει, οἶον ἢ ἀμόλγη,

